

Η ΕΜΠΙΣΤΗ – CONFIDENTE

Σκηνοθεσία: Guillaume Giovanetti, Cagla Zencirci

Σενάριο: Guillaume Giovanetti, Cagla Zencirci

Ηθοποιοί: Saadet Aksoy, Erkan Kolcak Kostendil, Muhammet Uzuner

Φωτογραφία: Eric Devin

Μοντάζ: Guerric Catala

Σκηνικά: Osman Ozcan

Χώρα: Γαλία, Τουρκία (Εγχρωμη)

Διάρκεια: 76΄

Προβολή Δευτέρας: Ώρα 7.00 μ.μ.

Προβολή Τρίτης: Ώρα 9.30 μ.μ

Ένα τηλεφωνικό θρίλερ που κρατάει αμείωτο το ενδιαφέρον με έντονο σασπένς και την πρωταγωνίστρια Σααντέτ Ακσόι να δίνει μια αψεγάδιαστη ερμηνεία.

Αγκυρα, 1999. Μια 40χρονη τηλεφωνήτρια σε ροζ γραμμή προσπαθεί να σώσει έναν νεαρό πελάτη της, παγιδευμένο από τον σεισμό στην Κωνσταντινούπολη, χωρίς να ξέρει ότι θα μπλεχτεί σε πολιτικά ζητήματα πέρα από τον έλεγχό της.

Η ταινία έκανε παγκόσμια πρεμιέρα στο φεστιβάλ Κινηματογράφου του Βερολίνου, συμμετέχοντας στο τμήμα του Πανοράματος.

Το 1999, μια 40χρονη γυναίκα, εν μέσω διαζυγίου και με την επιμέλεια του γιου της να εκκρεμεί, εργάζεται κρυφά ως τηλεφωνήτρια σε ροζ γραμμή. Σε μια συνηθισμένη νυχτερινή βάρδια, ένας τεράστιος σεισμός πλήττει την Κωνσταντινούπολη και ο εισαγγελέας που θα δώσει την εντολή για να ξεκινήσει η διάσωση των εγκλωβισμένων, αγνοείται. Η γυναίκα λαμβάνει μια κλήση από έναν έφηβο που έχει παγιδευτεί και αποφασίζει με κάθε κόστος να τον βοηθήσει. Με ένα αφεντικό να την προσεγγίζει αδιάκοπα, τις συναδέλφους να της γυρνάνε την πλάτη, πελάτες που συνεχίζουν να τηλεφωνούν κι έναν αριθμό τηλεφώνου γραμμένο στο σημειωματάριό της που οδηγεί κατευθείαν στον εισαγγελέα, η γυναίκα καλείται να πάρει μια απόφαση: να ενεργήσει διακινδυνεύοντας τη ζωή της ή να σωπάσει για πάντα.

Σε αυτή την βραδυφλεγή ιστορία, παρακολουθούμε με αμείωτο ενδιαφέρον τι θα συμβεί όσο τα σφιχτά κάδρα επικεντρώνονται στην πρωταγωνίστρια και κάθε αντίδραση του προσώπου της. Η **Σααντέτ Ακσόι**, γνωστή μέσα από τις ταινίες "Egg" και "Milk" του Σεμίχ Καπλάνογλου, δίνει μια δυνατή ερμηνεία στο γενικά δύσκολο εγχείρημα του να παίζει κυρίως μόνη απέναντι σε αόρατους καλούντες.

Το είδος του τηλεφωνικού θρίλερ κρύβει πολλές προκλήσεις με μεγαλύτερη το να καταφέρει **να μην κουράσει τον θεατή** μέσω των απαντών κλήσεων. Αν το σενάριο δεν πατάει πάνω στο σασπένς και δεν

στενεύει όλο και περισσότερο τα όρια για τον ήρωα, το ενδιαφέρον σύντομα θα χαθεί. Εδώ με μεγάλη επιτυχία, στήνεται μια ιστορία που διακυβεύονται πολλά για την κεντρική ηρωίδα και ταυτόχρονα τα γεγονότα την ξεπερνούν διαρκώς. Ακόμη, σε συνδυασμό με την σκηνοθετική προσέγγιση και το μοντάζ, **η αγωνία έχει ισχυρή παρουσία.**

Και τελικά η ταινία φροντίζει επιμελώς να μάς “σερβίρει” την σκληρή πραγματικότητα γύρω από την **πατριарχία, τη γυναικεία αυτοδιάθεση** και τα **πολιτικά συμφέροντα**, όχι ως μασημένη τροφή αλλά ως μια μεγάλη “μπουκιά” που δύσκολα κανείς “καταπίνει” κι ακόμη δυσκολότερα “χωνεύει”.

ΦΩΤΕΙΝΗ ΝΙΚΟΛΙΤΣΑ

Η «**Εμπιστη**» των Τζαγκλά Ζεντζιρτζί και Γκιγιόμ Τζοβανέτι ξεκινά από έναν χώρο που ο κινηματογράφος έχει επισκεφθεί δεκάδες φορές, τη «ροζ γραμμή». Μόνο που εδώ η χρήση της αποκτά πολύ διαφορετική σημασία. Η αλήθεια είναι πως όταν ο κινηματογράφος αποφασίζει να επιστρέψει σε τέτοιου είδους περιεχόμενο, το «Παρίσι, Τέξας» (1984) του Βιμ Βέντερς κλέβει από τη μνήμη, με τη Ναστάζια Κίνσκι πίσω από το γυάλινο διαχωριστικό ν’ αποτελέσει το απόλυτο οφθαλμολούτρο επιθυμίας. Στην περίπτωση της «Εμπιστης», όμως, η «ροζ γραμμή» προσεγγίζεται περισσότερο σαν αποθήκη εξομολογήσεων, μοναξιάς, φόβου και κοινωνικής πίεσης, μετατρέποντας σταδιακά τη φωνή σε πεδίο εξουσίας και επιβίωσης.

Η Σααντέτ Ακσάι (Αρζού / Σαμπίχα), την οποία οι σκηνοθέτες κινηματογραφούν αποκλειστικά και μόνο μέσα από ασφυκτικά κοντινά πλάνα, κουβαλά ολόκληρη την ταινία πάνω στο πρόσωπό της με εντυπωσιακή φυσικότητα. Ο φακός παραμένει κολλημένος λίγα εκατοστά από το βλέμμα, το στόμα και τις μικρές μεταβολές της έκφρασής της, αποφεύγοντας ν’ αποκαλύψει ολόκληρο το σώμα της. Έτσι, ο θεατής καλείται να συμπληρώσει μόνος του ό,τι βρίσκεται έξω από το κάδρο, ενώ ο χώρος γύρω της μοιάζει να συμπιέζεται συνεχώς κάτω από το ανελίγτο πέρασμα του χρόνου και των ιστοριών που συσσωρεύονται μέσα της. Η ηρωίδα μετατρέπεται σταδιακά σε αποδέκτη εξομολογήσεων και μυστικών, σε ανθρώπινο δέκτη ιστοριών οι οποίες καταλήγουν σχεδόν αποκλειστικά για εσωτερική κατανάλωση.

Μέσα από τη δουλειά της «ροζ» τηλεφωνήτριας, η ταινία αφήνει να φανεί κι ένα δεύτερο επίπεδο εμπειριών, σχεδόν κοινωνιολογικό. Η φωνή γίνεται εργαλείο επιθυμίας, παρηγοριάς, εξάρτησης, φόβου και (συχνά) ανδρικής κυριαρχίας, με τους ανθρώπους της άλλης πλευράς της γραμμής ν’ αποκαλύπτουν κομμάτια του εαυτού τους που δύσκολα θα εξέθεταν στον πραγματικό κόσμο. Πρόκειται για έναν κόσμο όπου οι άνθρωποι δεν βλέπονται ποτέ μεταξύ τους, ενώ η εξουσία ακούγεται κυρίως τηλεφωνικά και ο φόβος επιβάλλεται ακόμη και χωρίς φυσική παρουσία. Οι ανδρικές φωνές κυριαρχούν διαρκώς μέσα στη γραμμή, μετατρέποντας σταδιακά την ταινία σε ένα σχόλιο πάνω στη γυναικεία επιβίωση σε μια βαθιά φαλλοκρατική κοινωνία. Και

πίσω από αυτή την ασφυκτική ατμόσφαιρα παραμένει συνεχώς ορατή η πολιτική γεωγραφία της σύγχρονης Τουρκίας, με τη σκιά του κρατικού ελέγχου, της πατριарχίας, των μηχανισμών επιτήρησης και μιας διάχυτης σεξουαλικής διαφθοράς ν’ απλώνεται αθόρυβα σε όλα τα πλάτη της αφήγησης.

Σε μία από αυτές τις συνομιλίες, η ηρωίδα ακούει κάτι που δεν θα έπρεπε ν’ ακούσει κι εκεί ακριβώς αρχίζει να στήνεται δειλά-δειλά ο καμβάς ενός θρίλερ. Ο σεισμός που ακολουθεί ανατρέπει πλήρως τη λειτουργία της γραμμής και μεταλλάσσει τη «ροζ γραμμή» σε χώρο επιβίωσης και ανθρωπίνης αγωνίας. Η κινηματογράφηση παραμένει πιστή στην ίδια ασφυκτική φόρμα των κοντινών πλάνων, ένα μονόγραμμα που πλέον η ένταση και η πίεση ανεβάζουν τις στροφές του στα κόκκινα. Οι σκηνοθέτες δημιουργούν με εξαιρετική ακρίβεια μια αίσθηση εγκλωβισμού, όπου ο χρόνος μοιάζει να περνά ανεπισημαστικά πάνω από το πρόσωπο της Αρζού, ενώ η απουσία οποιασδήποτε διεξόδου παραμένει διαρκώς σε πρώτο πλάνο.

Εκεί, όμως, που η ταινία αποκτά ιδιαίτερη δυναμική είναι στον τρόπο με τον οποίο αποτυπώνει τον φόβο και τη γυναικεία θέση μέσα σε αυτό το βαθιά πατριарχικό περιβάλλον. Η Ακσάι αλλάζει διαρκώς μάσκες και τόνους ανάλογα με τον πελάτη που βρίσκεται στην άλλη άκρη της γραμμής, προσαρμόζοντας φωνή, στάση και τη συμπεριφορά της ανά περίπτωση. Όταν, όμως, η εξουσία εμφανίζεται είτε τηλεφωνικά είτε με φυσική παρουσία, ο φόβος και η υποταγή περνούν αμέσως πάνω στα χαρακτηριστικά του προσώπου της με σχεδόν τρομακτική φυσικότητα. Κι εκεί ακριβώς βρίσκεται η μεγαλειώδης ερμηνεία της: σε όλα εκείνα που περνούν πάνω στο πρόσωπό της τη στιγμή που καταλαβαίνει πως με τη σιωπή κινδυνεύει λιγότερο. Κάπου εδώ, όμως, η ταινία σκοντάφτει σε μια μεγάλη αντίφαση. Μέχρι ένα συγκεκριμένο σημείο, η «Εμπιστη» κατορθώνει να μεταφέρει όλα όσα θέλει να πει μέσα από τη φόρμα και την ασφυκτική πίεση του κάδρου. Όταν, τελικά, η αφήγηση αρχίζει να μετατρέπεται ανοιχτά σε διδακτικό μανιφέστο, η ταινία **αυτοαυαιρείται..**

Η μεγαλύτερη δύναμη της ταινίας δεν βρίσκεται σε όσα αποφασίζει να διακηρύξει ανοιχτά, αλλά σε όλα εκείνα που αφήνει να χαραχτούν σιωπηλά πάνω στο πρόσωπο της ηρωίδας. Εκεί όπου ο φόβος, η εξουσία και η υποταγή γίνονται πολύ πιο δυνατά από οποιαδήποτε ανοιχτή καταγγελία. Ολόκληρη ταινία στηρίζεται σε ένα πρόσωπο...

ΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

GUILLAUME GIOVANETTI, CAGLA ZENCIRCI

Για τις ταινίες τους έχουν κερδίσει 14 βραβεία και 13 υποψηφιότητες.

Φιλμογραφία (κοινή) : *Confidente* (2025), *Σιμπέλ* (2018), *Ningen* (2013), *Noup* (2012), *Camera Obscura* (2012), *Six* (Short 2009), *Ata* (Short 2008), *Shanty Garden Town* (Short 2007), *Carnegami* (Short 2006), *Retrouver Bam* (2005), *Une route de la soie* (Short 2004).